

Sygn. akt IV K 138/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Paulina Puzia

w obecności Prokuratora: ----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 12.06.2017r. i 19.07.2017r.

sprawy **M. P.**, s. M. i I., ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

w dniu 4 lutego 2017r. w W. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym, na drodze publicznej pojazd mechaniczny marki S. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości w wyniku: I badanie – 1,09 mg/l, II badanie – 1.06 mg/l, III badanie – 1,03 mg/l,

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

orzeka

I. Oskarżonego **M. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierza mu karę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny przyjmując 40 (czterdzieści) złotych jako jedną stawkę

II. Na podstawie art. 42 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,

III. No mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach 4-5.02.2017r. zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny

IV. No mocy art. 63§4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od 20.02.2017r.

V. Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych;

VI. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 700 (siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 138/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04.02.2017 r. pełniący tego dnia służbę, w ramach nadzoru nad służbą patrolową, zmotoryzowanym funkcjonariusz (...) KP W. B. M. M. (2) o godz. 04:05 na ul. (...) w W. zatrzymał do kontroli samochód marki S. (...) o nr rej. (...), którym kierował M. P. zamieszkały W. ul. (...). Od kierowcy w/w pojazdu funkcjonariusz M. M. (2) wyczuł woń alkoholu w związku z czym M. P. poddany został badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem posiadającym ważną legalizację typu Alkometr A2.0 nr (...), gdzie I wynik wyniósł 1,09 mg/l (godz. 04:33), II wynik 1,06 mg/l (godz. 04:35), III 1,03 mg/l (godz. 04:52). Z uwagi na otrzymany wynik badania zawartości alkoholu u kierowcy, samochód marki S. (...) o nr rej. (...) został odholowany na parking w W. przy ul. (...), natomiast M. P. został zatrzymany i po przybyciu funkcjonariuszy M. S. i E. P. przewieziony do Komisariatu Policji W. B., a następnie osadzony w (...) W. B..

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o następujący materiał dowodowy: częściowo wyjaśnień oskarżonego M. P. (k.17-18, 27v), w całości zeznań świadka M. M. (2) (k.5v), protokołu zatrzymania (k. 2), protokołu użycia A. (k. 7), świadectwa wzorcowania (k. 8-9), danych o karalności (k. 11), wywiadu środowiskowego k. (74-76) oraz dokumentów z akt.

Oskarżony M. P. w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż w nocy z piątku na sobotę wypił kilka piw, nie pamiętał dokładnie ile. Jak wskazał, na początku pił piwo u kolegi T. B., następnie udał się ze znajomymi do klubu (...), gdzie także pił piwo. Oskarżony nie pamiętał, gdzie był po wyjściu z klubu. Jak wskazał, do klubu samochodem pojechał jego kolega P. Ł., jednakże nie pamiętał dlaczego wracał na (...) samochodem, nie pamiętał także skąd miał kluczyki. Jednocześnie oskarżony wyraził chęć dobrowolnego poddania się karze (k.17-18).

Przesłuchany ponownie w toku postępowania przygotowawczego dniu 23.02.2017 r. podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia oraz podtrzymał chęć dobrowolnego poddania się karze (k. 27v).

W trakcie rozprawy głównej oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, przy czym podniósł, że wyniki badania alkometrem są za wysokie, albowiem uważał, że miał mniej wydychanego alkoholu. Jak wskazał, na pewno miał alkohol, ale nie aż tyle, żeby nie móc kierować samochodem. Oskarżony przyznał, iż przed zatrzymaniem spożywał alkohol ok. godz. 01:00 lub 24:00. Według oskarżonego były to 3-4 piwa, nie więcej. Jednocześnie wskazał, iż nie pamiętał momentu podjęcia decyzji o kierowaniu. Trudno mu było także określić przyczynę tej niepamięci. Po odczytaniu oskarżonemu, na wezwanie przewodniczącego o wypowiedzenie się co do treści odczytanego protokołu i wyjaśnienie zachodzących sprzeczności oskarżony wyjaśnił, że kluczyki dostał od kolegi, bo chciał jechać do domu. Począł chwilę w samochodzie, po czym pojechał do domu. W ocenie oskarżonego, czuł się na tyle pewien żeby jechać do domu. Nie czuł się bardzo pijany żeby pojechać, wydawało mu się że jest wszystko ok.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w części, w szczególności Sąd uznał za wiarygodne przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem tożsamy wniosek wynika zarówno z badania oskarżonego alkometrem, jak i zeznań świadka M. M. (2), który widział, jak oskarżony prowadził pojazd. Nie budzi również wątpliwości Sądu twierdzenie oskarżonego, że w nocy 04.02.2017 r. ok. godz. 01:00 lub 24:00. wypił kilka piw albowiem okoliczność, iż tej nocy spożywał alkohol, wprost wynika ze wskazań alkometru, które potwierdziły, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości (I-1,09 mg/l; II-1,06 mg/l, III-1,03 mg/l). Natomiast w ocenie sądu, twierdzenia oskarżonego dotyczące niezetelności badań alkometrem stanowiły jedynie przyjętą przez niego linię obrony, mającą na celu uzyskanie korzystnego dla siebie wyniku postępowania. Zdaniem Sądu przeprowadzone badanie alkometrem nie budzi najmniejszych wątpliwości, że M. P. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Jednocześnie, gdyby nawet przyjąć, że drugie badanie zostało przeprowadzone nieprawidłowo, to w świetle wyników uzyskanych w pierwszym i trzecim badaniu nie budzi wątpliwości, iż w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przez oskarżonego przekraczała 1 mg/l. Jednocześnie twierdzenia oskarżonego, iż nie czuł się bardzo pijany żeby pojechać nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem oskarżony poruszał się pojazdem mechanicznym, znajdując się w stanie nietrzeźwości, który był łatwy

do stwierdzenia wobec unoszącej się woni alkoholu i który został potwierdzony wynikami badania alkometrem. Oskarżony zdawał sobie sprawę ze stanu, w którym się znajduje, jak sam twierdził, wypił tego dnia kilka piw, tym samym zdawał sobie sprawę z tego, że znajduje się w stanie stwarzającym zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadka M. M. (2) (k. 5v), który ze sprawą zetknął się jako funkcjonariusz Policji w czasie wykonywanych obowiązków służbowych. Zeznania złożone przez świadka są logiczne, spójne i zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w tym wyjaśnieniami oskarżonego i protokołem badania alkometrem. Należy stwierdzić, iż świadek, będąc osobą obcą dla oskarżonego, nie miał powodu, aby bezpodstawnie go obciążać. Jednocześnie jako funkcjonariusz publiczny wykonywał czynności służbowe, a więc działał w sposób rutynowy, z należytą starannością i wnikliwością. Tym samym zeznania świadka M. M. (2) uznać należało za w pełni wiarygodne i zgodne z rzeczywistym przebiegiem zdarzenia.

Za pełnowartościowy dowód Sąd uznał również treść protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. A. A 2.0 nr (...), która potwierdza, że M. P. znajdował się w stanie nietrzeźwości (k. 7). Należy przy tym zauważyć, że alkometr miał ważne świadectwo wzorcowania (k. 8).

Na podstawie art. 170 § 1 pkt 1 kpk oraz pkt 3 kpk Sąd oddalił wniosek dowodowy obrońcy o przesłuchanie świadka M. S. na wskazane okoliczności albowiem świadek ten przybył na miejsce zdarzenia później - już po zatrzymaniu oskarżonego - a nadto, niedopuszczalnym jest, aby sąd wyręczał się w ocenie społecznej szkodliwości czynu zeznaniami świadka, zaś ustalenie czy i jakie zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym stworzył oskarżony kierując - zgodnie z tezą aktu oskarżenia - w stanie nietrzeźwości wynika z przeprowadzonego już dowodu z zeznań świadka, który obserwował jak oskarżony prowadził pojazd oraz wynika także ze stanowiska ustawodawcy, który przyjął, że kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwości stwarza zagrożenie bezpieczeństwa ruchu - co do zasady.

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, zaliczonych w poczet materiału dowodowego, w szczególności w postaci: protokołu zatrzymania (k. 2) informacji z K. (k. 11), wywiadu środowiskowego k. (74-76) oraz danych z dokumentów z akt, Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o kryteria zawarte w art. 7 k.p.k., Sąd uznał, iż wina oskarżonego odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości. Zdaniem Sądu, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, niewątpliwym jest, że M. P. w dniu 4 lutego 2017r. w W. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym, na drodze publicznej pojazd mechaniczny m-ki S. (...) nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości w wyniku: I badanie - 1,09 mg/l, II badanie - 1,06 mg/l, III badanie - 1,03 mg/l. Tym samym swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. Należy wskazać, iż stan nietrzeźwości w myśl art. 115 § 16 k.k. zachodzi, gdy w próbie krwi pobranej od badanego występuje stężenie powyżej 0,5 promila alkoholu albo stężenie w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 l. Jak wynika z protokołów, I i III badanie przeprowadzono w sposób prawidłowy, a uzyskane wyniki jednoznacznie wskazywały, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Badanie powietrza wydychanego na zawartość alkoholu, aby było wiarygodne musi zostać przeprowadzone dwukrotnie, w odstępie czasu około 15 min. Jak wynika z protokołu badanie przeprowadzono trzykrotnie przy użyciu A. A.0 nr (...), przy tym dwukrotnie w sposób prawidłowy, a uzyskany wynik jednoznacznie wskazywał, że badany kierowca - oskarżony M. P. był w stanie nietrzeźwości.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych jakie zaistniały w niniejszej sprawie. Jako okoliczności obciążające sąd potraktował znaczny stan nietrzeźwości oskarżonego, kilkukrotnie przekraczający dopuszczalne przez prawo normy. Jednocześnie społeczna szkodliwość popełnionego przez oskarżonego czynu jest znaczna, albowiem prowadząc pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości, oskarżony naruszył w sposób rażący fundamentalną zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Naraził przy tym na poważne niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia innych uczestników ruchu.

Sąd jako okoliczność łagodzącą potraktował przyznanie się oskarżonego do popełnionego czynu. Ponadto Sąd wziął pod uwagę niekaralność oskarżonego, jego młody wiek oraz pozytywną opinię wynikającą z wywiadu kuratorskiego.

Mając na uwadze powyższe sąd wymierzył oskarżonemu M. P. karę 150 stawek dziennych grzywny przyjmując 40 zł jako jedną stawkę. Wysokość orzeczonej kary grzywny w przekonaniu Sądu, spełnia dyrektywy określone w przepisie art. 33 § 1 k.k., a w wysokość stawki dziennej również dyspozycję art. 33 § 3 k.k., zgodnie z którą ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Mając na uwadze wysokość osiąganych przez oskarżonego dochodów kara 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu jednej stawki na kwotę 20 zł, o wymiarze której wnosił obrońca oskarżonego, w ocenie Sądu byłaby karą rażąco łagodną i nie stanowiłaby realnej dolegliwości dla sprawcy czynu zabronionego. Zdaniem Sądu orzeczona kara w wymiarze 150 stawek dziennych grzywny przyjmując 40 zł jest adekwatna do wagi czynu oskarżonego, stopnia winy, oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu. Będzie zgodna ze społecznym poczuciem sprawiedliwości i osiągnie właściwy skutek wychowawczy wobec oskarżonego.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów. Niewątpliwie przy przestępstwach drogowych popełnianych przez kierowców będących pod wpływem alkoholu lub środków odurzających istotne jest aby wymiar środka karnego oddziaływał wychowawczo przede wszystkim na sprawcę, ale także na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa w zakresie przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Mając na uwadze, iż oskarżony nie był uprzednio karany, w tym za przestępstwo prowadzenia pojazdów w stanie nietrzeźwości, ani nie był orzekany wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, Sąd orzekł wobec M. P. minimalny okres obowiązywania środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne, w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Przy ustaleniu wysokości ww. świadczenia Sąd miał na uwadze zarówno konieczność uświadomienia oskarżonemu naganności i niestosowności jego postępowania, z drugiej strony sąd wziął pod uwagę także sytuację majątkową, osobistą i możliwości zarobkowe oskarżonego.

Na poczet orzeczonej kary stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w przedmiotowej sprawie w postaci zatrzymania od dnia 04.02.2017 r. do dnia 05.02.2017 r., zaś na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, Sąd zaliczył okres zatrzymania oskarżonemu prawa jazdy od dnia 20.02.2017r.

O kosztach sądowych, w tym opłaty, Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż obecna sytuacja finansowa oskarżonego, nie uzasadnia zwolnienia go od obowiązku ich poniesienia.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak w wyroku.